

LAPSI TAPPAJAT

LEILA
SIMONEN

Lapsitappajat

Leila Simonen

Lapsitappajat

SAGA Egmont

Lapsitappajat

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2000, 2021 Leila Simonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728241394

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

1

Tuijotan kukkamerta edessäni. Sade valuu tasaisen raskaina pisaroina tummentaen alkavan kesän hennon vihreän maiseman. Vihreän eri sävyt tummuvat harmaaksi ja sulautuvat valmiiksi mustaan mieleeni. Tuntuu kuin painaisin tonnin, enkä pysty liikahtamaankaan.

Vasen olkapääni alkaa kastua, sisältäni purkautuu nyyhkäisy ja liikahtan lähemmäksi vieressä olevaa tummaa olkapäätä. Kirkkaanpunaiset kynnet vilahtavat ja käsi kohentaa mustaa, kookasta sateenvarjoa.

Aikaa ei ole. Huomista ei ole. On vain loppumaton tyhjyys ja joka hengenvedolla rintaa raastava kipu. Henkinen hengenahdistus. Sateen ropinan lisäksi ääntäkään ei kuulu. Mustiin pukeutunut joukko seisoo hiljaa samoilla jalansijoillaan.

Sade loppuu yhtäkkiä, ja aurinko pilkahtaa pilven raosta. Kukat haudalla saavat väriä; vaaleanpunaiset pikkuruusut ja kalpeat kallakimput. Seppelenauhalla loistaa pisaroita kuin aamukasteisella ruohikolla.

Punakyntiset kädet sulkevat sateenvarjon, ravistavat siitä vedet ja varjo häipyä kainaloon. Vasen olkapääni on läpimärkä, mutta aurinko osuu siihen ja tunnen lämmön.

Kumea ääni aloittaa virren, joka on tuttu lapsuudesta, mutta tuntuu nyt täysin sopimattomalta. Liian lopulliselta.

– Sun haltuus rakas isäni, mä aina annan itseni...

Pastorin tenoriin yhtyy muita ääniä. Pappi on iso, paksumahainen mies, joka laulaa virsikirja kädessään, suu ammolleen. Hän kääntyy katsomaan minua. Itku purskahtaa sisältäni kuin huohottava oksennus, ja nenäliina ilmestyy eteeni.

– Tässä toinen, ota, kuiskaa Tuulan ääni vierestä ja käännyn katsomaan vaaleatukkaista naista.

Kollegani Tuula Pusulan kasvot ovat pohjattoman surulliset. Tavallisesti töissä hän on asiallinen ja hillitty, vapaa-aikana leikkiä laskeva hulluttelija. Nyt näen hänen kolmannet kasvonsa, jotka kuvastavat tuskaa, surua ja myötätuntoa.

– Itke vaan, Susi, hän kuiskaa. Ääni tuntuu hypnoottiselta, vokaalit venyvät, ässät sihahtavat ja u-äänne venyy kuin haikurunossa. Silmäni täyttyvät kyynelistä, joista ei tunnu tulevan loppua. Pyyhin mekaanisesti poskiani, minua huimaa ja käsivarsi tarttuu tiukasti omaani. Lempeällä mutta varmalla poliisin pidätysotteella.

Virsi loppuu ja väki kääntyy haudalta hiljaa soristen. Jalkani painavat ja kompuroin pieneen ruohomättääseen.

Ihmismeri valuu hiekoitetulle soratielle, joka kiiltää kuin vaaleanharmaa silkki sateen jäljiltä. Lähdemme Tuulan kanssa hitaasti käsikynkkää kuin hääpari.

Mika. Mika ja minä olimme hääpari. Olimme seurustelleet melkein kolme vuotta, muuttaneet yhteen viime talvena ja menneet naimisiin vain kaksi kuukautta sitten Puotilan kartanon

vanhassa kirkossa. Olimme romanttisen hupsuja ja vakavan sitoutuneita, koska rakastimme toisiamme.

Huhtikuun lopussa oloni oli omituinen, eikä kuukautisia ollut ilmaantunut. Kun raskaustestiin ilmestyi sininen tuplaviiva, hihkuin riemusta. Olin vihdoinkin raskaana, 38 vuoden iässä. Mika oli asiasta yhtä innostunut.

Mutta nyt mieheni jäi kukkameren alle hautausmaalle. Käännyin vielä katsomaan kukista loistavaa kumpua, joka piirtyi esiin pitkien kuusien välistä. Minun oli vaikea käsittää, että Mika oli kuollut. Että auto oli kaahannut hänen päälleen ja ajaja paennut paikalta. Jättänyt loukkaantuneen ja verta valuvan miehen ja vääntyneen lähettipyörän kadulle ja kaasuttanut tiehensä.

Autoilijaa ei ollut löydetty, auton omistaja kyllä. Auto oli ilmoitettu anastetuksi muutama tunti ennen yliajoa. Silminnäkijän mukaan ratin takana oli istunut nuori mies, hyvin nuori. Kartanlukijan paikalla oli istunut lapsi.

Mikan ei pitänyt enää edes olla lähettipyörän päällä. Hänen omistamansa polkupyörälähettiläsfirma oli 90-luvun aikana kasvanut huomasti ja sen palveluksessa oli jo parikymmentä ihmistä. Mika oli yhtiön omistaja ja toimitusjohtaja. Firmalla oli laajentumissuunnitelmia pääkaupunkiseudun ulkopuolelle, ja kaikki meni hienosti.

Mikä kohtalon oikku määräsi, että kaikki ne työntekijät, jotka eivät olleet sairaana, koulutuksessa tai lomalla, olivat poissa. Kuka hammaslääkärissä, kuka kotona sairaan lapsen takia. Miksi Mika ei soittanut paikalle ekstraajaa, joita oli listoilla ainakin kymmenen? Nuoria ihmisiä, jotka opiskelun tai vapaan elämäntavan vuoksi tekivät mieluiten vain keikkoja, pätkätyötä.

Miksi Mika lähti itse heittämään keikan fillarilla kohtalokkain seurauksin?

Äitini oli tullut turvakseni. Eläkeikää lähestyvä opettaja, jonka läsnäolo lohdutti enemmän kuin sadat sanat. Hautajaisia oli järjestelty yhdessä Mikan vanhempien kanssa. Käytännön asioiden hoito toi tilapäistä lievitystä tuskaani. Ja käytännön asioita riittikin hoidettavaksi.

Viime talvena olimme Mikan kanssa ostaneet tilavan ja valoisan paritaloasunnon Uotinmäenkujalta Helsingin Mellunmäestä. Se oli mukava ratkaisu, sillä kalentereiden yhteensovitus seurusteluaikana oli työlästä puuhaa. Asuinalue oli rauhallinen, ja ostamamme talo kaunis ja käytännöllinen. Kivierämaassa asumisen jälkeen oli ihanaa, kun oli oma pieni piha.

Muuttoa vauhditti se, että vuokra-asuntoni, tätini riitaisen perikunnan omistama kaksio Helsingin ydinkeskustassa Jääkärinkadulla, oli pantu myyntiin. Vuokrasuhteeni oli saman tien vihjattu loppuneeksi, sillä moni ei haluaisi ostaa asuntoa vuokrattuna. Ei ollut takeita siitä, että vuokralainen muuttaisi uuden omistajan tieltä pois. Tätini peruja oleva kaksio oli iso ja korkea, eikä todennäköisesti menisi sijoitusasunnoksi, vaan omaan asumiseen. Näin järkeilivät tätini sukulaiset hanakasti myötäilevän vilkkuvasilmäisen asunnonvälittäjän kanssa.

Pidin parempana lähteä sopuisasti ja muutto yhteen Mikan kanssa oli ajankohtainen vaihtoehto, molemmille mieluisa ja mukava. Mellunmäki oli itämetron varrella, kaupunkiin pääsi mukavasti parissakymmenessä minuutissa.

Mutta nyt olin uudessa yhteisessä kodissamme yksin, ja leski. Kuljin isossa huoneistossa kuin vieras: hätkähdin olemattomia ääniä, odotin avaimen kääntyvän ovesta ja Mikan tulevan kotiin.

Haistelin hänen vaatteitaan ja silitin salibandymailaa. Nukuin katkonaista unta hänen kylpytakkinsa kanssa. Olin ihmisenä turta ja tunnerampa, poliisiksi ja rikostutkijaksi työkyvytön. Siksi olinkin sairaslomalla.

Kävin puhumassa pomoni rikosylikomisario Ylermi Rautakouran kanssa. Mies oli vakava, rauhallinen ja osaaottava. Mutta töiden suhteen hän oli jämäpti: työ parantaa, oli hänen reseptinsä. Kun olen saanut hautajaiset ja käytännön järjestelyt kuntoon, minun piti palata heti takaisin töihin Pasilan poliisiin. Työ antaa muutakin ajattelemisen aihetta, hän korosti minulle.

Sairaslomani loppuisi parin viikon päästä. Ei heittäytymistä kokopäiväsuremiseen. Elämän täytyy jatkua, ja työ pitää ajatukset pois menetyksestä. Ainakin sen ajan, kun on töissä.

Sitä paitsi väkivaltarikosyksikössä oli liian vähän tutkijoita ja kesä oli aina tunnetusti vilkasta aikaa. Hukkumisia, puukotuksia, raiskauksia, lomalla olevien perheiden keskinäistä välien selvittelyä, ulkosalla tapahtuvia pahoinpitelyjä ja henkirikoksia.

Oli kuin Suomi heräisi kesällä eloon myös rikosten merkeissä, virkistyi varastamaan, ryhtyi raakuuksiin, joisi itsensä hengiltä. Meitä rikostutkijoita kesä ainakin työllisti enemmän kuin tarpeeksi.

Palasin Rautakouran luota puoliksi loukkaantuneena ja vihaisena, puoliksi tyytyväisenä. Esimieheni oli ottanut vastuun tekemisistäni määräämällä minut töihin. Elämässäni olisi nyt lyhyen tähtäimen järjestys, ei vain surun ja tuskan päättymätön murheen ulappa. Päätin ryhtyä toimeen, ainakin heti kun pääni vähän selviäisi ja sydäntäni puristava vanne hellittäisi. Jos se nyt koskaan hellittäisi.

Mikan hautajaiset olivat vaatimaton tilaisuus. Mikan vanhemmat ja pikkuveli, muuta sukua, ystäviä ja työntekijät.

Omat vanhempani, joiden surun murtamien kasvojen näkeminen oli särkeä sydämeni. Muutamia yhteisiä kavereita ja minun työpaikaltani vain Tuula.

Tuula oli ottanut tomeran isonsiskon roolin ja taluttanut minua – käytännössä ja henkisessä mielessä – läpi surun ja murheen tunnelin. Tuula Pusula oli Pasilan poliisilaitoksen henkilöstöstä ainoa, jonka olin päästänyt lähelle. Hän oli seksuaalirikosyksiköstä, ja minä puolestani väkivallassa. Se, ettemme tavanneet päivittäin työn merkeissä edesauttoi kaveruuttamme.

Olin sydämestäni kiitollinen Tuulalle, sillä en olisi kestänyt käydä kaikkia Mikan kuoleman aiheuttamia tunteita läpi appivanhempieni kanssa. Enkä edes omien vanhempieni kanssa, sillä kaipasin myös ikäistäni seuraa. Kaipasin toisen yksin jääneen naisen seuraa, ja Tuula oli jo omillaan vuosia sitten tapahtuneesta leskeytymisestään. Tuntui, että hän ymmärsi tunteitani puolesta sanasta. Helpotti, kun hän ei itse enää ollut oman murheensa vanki kuten minä nyt.

Äiti ja isä palasivat hautajaisten jälkeen kotiin Pohjois-Pohjanmaalle, Haukiputaalle. Äiti lupasi tulla kesällä uudelleen ja se tuntui hyvältä.

Harhailin kotona huoneesta toiseen unohtaen mitä olin tekemässä. Tuijotin peilistä huonosti nukuttujen öiden puolikuita silmiäni alla. Tavallisesti niin tuikkivat vihertävät silmäni olivat sameat, iho harmaa ja hiusten kupari haalistunut. Olemus oli huolimaton, katse harhaileva, muisti pätki.

Nyt minun pitäisi ryhdistäytyä ja tarttua itseäni niskasta. Raskaana olevan naisen pitää huolehtia itsestään. Minulle tavallinen päivittäinen juoksulenkki oli tekemättä ja viikoittainen ampumatreeni Jurmon kanssa unohtunut. Olin

pudonnut elämän keinusta ja arjen normaalista oravanpyörästä. Miten pääsisin takaisin? Halusinko ylipäättään päästä? Miten minun pitäisi muuttaa elämäntapojani odottavana naisena? Tuskin jaksoin lähteä kotoa ulos, vaikka säät olivat lämpiämässä. Pian alkaisi kesäkuu.

Huokasin ravistaen päätäni, ja puolipitkät hiukseni heijastivat kuparia peilissä. Haroin tukkaani miettien, että olin niin ulkoisen kuin sisäisenkin uudistumisen tarpeessa. Tarvitsin puhtia tarttua arkeen ja rikostutkijan työhön. Tarvitsin voimaa päästäkseni joskus tästä surun ja murheen suosta. Mutta mistä ja koska sen voiman saisin? Surun suvannollakin oli aikansa.

Mieheni kuolema oli sokki. Nuori ihminen ei voi kuolla, hävitä yhtäkkiä. Vaikka näin työssäni kuolemaa, jos ei päivittäin niin viikoittain, Mikan kuolema oli tietysti eri asia. Rikospoliisina kohtasin juoppoporukassa tapahtuneiden puukotusten ja kuolemaan johtaneiden pahoinpitelyjen uhrit. Tutkin kotiin kuolleita vanhuksia, selvitin itsemurhalta näyttäviä kuolemia.

Rikosylikonstaapelina tutkin ja johdin raakojen henkirikosten tutkintaa ja näin kirjaimellisesti verta ja suolenpätkiä. Sain poliisina jatkuvasti konkreettisia osoituksia ihmisen pahuudesta ja elämän katoavaisuudesta. Näin kuolleita ja tutkin rikospaikkoja, koska se oli työtäni.

Mutta Mikan kuolemaa en pystynyt hyväksymään. Se oli asia, jota en ollut harjoitellut. Mika kuului elämässäni yksityiseen reviiiriini, läheisyyteen ja rakkauteen. Olin varannut hänelle elämässäni ja ajatuksissani paikan elämänkumppanina, pitkän ajan kanssakulkijana ja tulevan lapseni isänä.

Nyt sydämessäni ammotti tyhjiys, aika oli menettänyt merkityksensä ja turtumus painoi ruumistani. Ajatukseni

harhailivat, enkä pystynyt tekemään päätöksiä. Tuska poltti sisintäni niin, että se tuntui fyysisenä kipuna sydämen kohdalla.

Pitkään mieleni oli kieltäytynyt uskomasta, että Mika oli kuollut. Olin ollut sokissa, jossittelut, käynyt kauppaa kuoleman kanssa. Vihannut Mikaa siksi, että hän jätti minut kuolemalla kesken kaiken. Olin vuosien myötä kovettunut poliisin työssäni, mutta – onneksi – löysin nyt itsestäni pehmeän ytimen, pienen tytön. Siellä oleilivat turvattomuus, huoli, avuttomuus ja pelko. Järjellä tehtävä rikospoliisin työ ei ollut kouluttanut minua tuntevana ihmisenä. En hallinnut elämää ja tunteitani, vaan asia oli päinvastoin, elämä menikin ihan muuta kuin minun suunnittelemaani latua.

Olin pudonnut syvään tuskan kuiluun raskauden ilosta ja hehkeän morsiamen vaaleanpunaisista unelmista. Epätoivo ja murhe olivat murtaa minut alleen. Elämä oli pettänyt minut, ja minä haudoin koston niille, jotka olivat Mikan yli ajaneet ja jättäneet hänet heitteille ja minut epätoivoon. Jossakin oli yliajaja huonon omantuntonsa kanssa. Ja lapsi silminnäkijänä, hän, joka oli istunut auton kyädissä.

Tässä sekavassa tilassani Tuula oli se, joka otti käytännön komennon arjestani. Hän soitti minulle päivittäin, pakotti minut kävelylle ja ilmoitti kerran, että tulee luokseni juhlimaan Toivon päivää. Niin kuin se olisi ollut minulle juhlinnan aihe. Mieluummin olisin ollut yksin, maannut sängyssä tai ollut kuollut.

Mutta kesäkuun ensimmäisenä maanantaina Tuula ilmestyi ovelle iloisen näköisenä kakkulaatikko kädessä, iso niinikori toisessa ja alkoi laulaa tutulla nuotilla:

– Paljon toivoa vaan, paljon toivoa vaan, paljon toivoa
Suuusii, paljon toivoa vaan.

– Lopeta, äsähdin pidätellen kyyneleitä.
– No, juhliitaan sitten puolustusvoimain lippujuhlaa, jos ei Toivon päivä kelpaa, hän sanoi topakasti muuttuen salaperäisen näköiseksi.

– Mulla on sulle kyllä toivonpäivälahja.

Viime vuoden siilistä kiharapörröksi kasvanut vaalea tukka tutisten Tuula työntyi eteiseen, meni suoraan keittiöön ja laski kakkurasian ja korin pöydälle.

– No, Heksi, onko pää pyörryksissä metromatkasta?

Hellä ääni oli suunnattu korin sisällölle. Tuulan ilme oli kuin vastarakastuneen teinitytön.

Epäluuloni nousi. Noin puhutaan kissalle tai marsulle. Tuijotin koria kuin taikurin yleisö maagista silinterihattua odottaen mitä elävää sieltä ilmestyisi.

Vaaleanruskea pää ja korvat ilmestyivät korin reunalle, sitten nousivat pehmeät tassut ja pentu haukahti.

– Ai, sä olet hankkinut koiran, pääsi suustani.

– Joo.

– Nätti pentu. Mitä rotua tuo on?

– Niin, mä olen hankkinut koiran, Tuula sanoi hitaasti kääntyen minuun päin moniselitteinen ilme kasvoillaan: – Sulle. Tämä on labradorinnoutaja.

Suuni loksahdi auki ja käteni nousivat automaattiseen torjuntaan.

– Hei, mä en halua koiraa. Mä en nyt jaksa. Mulla on aivan liikaa tekemistä muutoinkin elämäni kanssa.

Kori kallistui ja pentu hyppäsi pöydälle, haisteli kukkamaljakkoa ja kurkisteli pöydän reunan yli. Se katsoi minua, tuli kohti ja tillitti ruskeilla silmillään.

Tuula ojensi kättään minua kohti: – Saanko esitellä: Susi, tässä on Hex. Hex – Susi.

Tuijotin sanattomana Tuulaa ja koiranpentua. Tuula nosti pennun syliinsä ja kääntyi minua kohti:

– Hexin emo on nimeltään Rex, tiedäthän, kaikkien uljaiden koirien esikuva ja ihmisen parhaan ystävän ikoni. Ja pentu sai nimen Hex, siis Helsingin pörssin indeksin mukaan. Pitää elää ajassa mukana, hän naurahti.

– Vai niin.

– Silitä, ei tämä syö, jos nyt vähän puree. Tuula tarjosi pentua minulle ja peräännyin. – Ei, en silitä.

– No, ota kokeeksi syliin, Tuula usutti. – Ja sehän selvästi tykkää sinusta.

Tuula työnsi pennun minulle ja otin sen vastahakoisena syliini. Koiranpentu nuoli käsiäni ja puski päätänsä vatsaani. Se ilmaisi pentuenergiaa nuuhkimalla ja peuhaamalla sylissäni.

Istuin alas tuolille varmuuden vuoksi ja mutisin:

– Kunhan ei Dow Jones tai Nasdaq.

Tuula alkoi nauraa, istuutui minua ja koiraa vastapäätä katsoen tarkkaavaisesti.

– Hex pitää sinusta, hyväksyi sinut heti lauman johtajaksi. Se on aika ronkeli pentu.

Koira oli lämmin sylissäni, pehmeä ja suloinen. Sitten tulin järkiini: – Mä voin kyllä pidellä sun koiraasi, kun olet käymässä, mutta ehdottomasti minä en voi ottaa koiraa omaksi.

– Miksi et? Tuula ihmetteli.

Painotin joka sanaa: – Mun elämäntapani on aivan liian epäsäännöllinen.

– Niinkö, sanoi Tuula lyhyesti. – Ei minusta.

Hän nousi reippaasti ottaen kakkurasian pöydältä ja sanoi anteeksipyytävästi: – Tämä on vain kaupan kakku, en ehtinyt leipoa itse, kun meni töissä niin myöhään. Mulla on se Pitäjänmäen pedofilijuttu vielä kesken ja näitä kesäpervoja riittää. Mutta tämä kakku on tuore, eikä siihen ole käytetty yhtään E-alkuista lisäainetta. Se on pienestä leipomosta, kinuski-hedelmäkakku.

– Tuoksuu hyvältä, myönsin.

Tuula touhusi keittiössä ja haki tottuneesti ison kakkulautasen kaapista, avasi sitten rasian ja siirsi värikkään täytekakun lautaselle.

– Mä panen tämän jääkaappiin siksi aikaa, kun kahvi valmistuu. Juothan sä kahvia?

– Mieluummin otan teetä, tilasin palvelua kotonani kuin hauras mummo kodinhoitajalta. – Mulla menee nykyisin kahvista yöunet. Tai meneehän ne muutoinkin, mutta täytyy vähän katsoa ruokavaliota.

– No, minä otan sitten myös teetä. Mitä lajia mielesi halajaa? Tuula avasi yläkaapin oven ja otti teepaketteja esiin: – Ruusunmarja, Keisarin morsian, Vihreä minttu vai tavallinen Lipton narussa?

– Ruusunmarjaa mulle, thanks.

Pentu oli asettunut syliini ja nukahtanut. Se painoi sylissäni kuin vauva ja sen lämpö levisi minuun kuin inhimillinen välittäminen. Vain tänä iltana, vain vähän aikaa, toistelin itselleni.

Tuula pyyhki pöydän huolella mutisten Heksin valmiiksi puhtaista tassuista, kattoi kahdelle ja vietimme teetoksen rauhallisesti rupertellen. Kakku oli hyvää, ja seura sekä kuuma juoma lämmittivät sisikuntaani ja mieltäni.

Silti labradorinnoutajan pentu oli viimeinen, mitä nyt tarvitsin elämäni. Olin tunteissani ihan puhki, palaamassa töihin viikon päästä ja valmistautumassa aikanaan yksinhuoltajan vastuuseen, kun saisin lapsen tammikuussa.

Jos nyt raskaus etenisi hyvin. En ollut kertonut edes Tuulalle, koska aikaisempi, muutaman vuoden takainen raskauteni oli päättynyt keskenmenoon. Silloin jaettu ilo oli muuttunut yksin kannettavaksi suruksi. Vain äiti tiesi ja oli lämpimänä tukena minulle. Kaikki menee hyvin, hän kuiskasi vielä lähtiessään junan portailta.

Kun Tuula illalla alkoi tehdä lähtöä, nostin pennun sylistäni.
– Mihin se kori laitettiin?

Tuula katsoi minua vetoavasti: – Ota täksi yöksi?

– Ei. Ehdottomasti ei, jäykistyin laudaksi.

– Hex nukkuis sun jalkopäässä, olis kodin turvana ja nuolis aamulla sun jalkojasi.

– Korvais siis Mikan joka suhteessa vai? Yritin olla vitsikäs, mutta ääneni särkyi.

– Kokeile edes.

– Kodin turvana tuollainen pennun räätäle. Ei käy. Ja sittenhän se kasvaa vasikan kokoiseksi. En minä sellaista sänkyyn ota nyt, enkä voi ottaa muutenkaan.

– Ei se yhdessä yössä kasva. Ja Heksi on pienikokoista sukua. Mun mielikseni. Tuulan ääni oli vetoava.

– Vain yksi yö.

– Ikään kuin olisin kuullut tuon pyynnön ennenkin joltakulta.

– Ja keneltäköhän? Et ainakaan nelijalkaiselta.

Naurahdin ja tavoittelin pilkallista sävyä: – Ja tuommonen pentuhan pissiikin mihin sattuu, ja repii kirjahyllyn.

Rikosylikonstaapeli Susanna ”Susi” Teräsvuo on kohdannut yksityiselämässään suuria suruja, kun hänet kutsutaan tutkimaan ökyasuinalueelta löytynyttä ruumista. Tutkinnalla on kiire, sillä asuinalueen maine on vaakalaudalla. Teräsvuon on pidettävä päänsä kylmänä rikkaiden ja maailman kovettamien ihmisten keskellä.

Lupaavia epäiltyjä on sekä aikuisten että lasten keskuudessa. Voisivatko perheiden murrosikäiset vesat olla vastuussa verityöstä? Kun teinillä on jo kaikkea, mitäpä yksi murhakokemus enää olisi sen lisäksi?

Simonen pohtii dekkarissaan monisyisiä aiheita kuten nuorten mielenterveysongelmia, nuorisorikollisuutta ja varallisuuden rappeuttavia piirteitä.

Leila Simonen (s. 1951) on suomalainen kirjailija ja yhteiskuntatieteiden tohtori. Hän on kirjoittanut tietokirjoja sekä viisi rikosylikonstaapeli Susanna ”Susi” Teräsvuon tutkimuksia kuvaavaa dekkaria.